

Hồi Thử Ba Mười Lăm

BÍ ĐÀ BẮC BẢO

T oàn Tri Tử cùng Kha Nhất Nghiêu sánh vai bước khỏi phòng, hướng cửa hậu tung mình chạy mất.

Đinh Hạo ngồi lại giây lát, mới đứng dậy ra khỏi phòng, bây giờ là lúc cơm chiều, nếu chạy suốt đêm hẳn có thể tới Y xuyên.

Chạy khoảng canh hai thì tới Phạm gia tập cách Lạc Dương khoảng hai mươi dặm, Đinh Hạo cảm thấy đói và khát nước, bèn vào một tửu điểm ở ngã tư đường, Đinh Hạo gọi sơ vài món thịt và hai cốc rượu trắng, chậm rãi mà ăn uống, vì thấy rằng cũng chẳng cần thiết phải hấp tấp đến Y thành làm gì.

Hắn đang ngồi ăn uống thong thả, bỗng thấy một lão ni đi ngang qua cửa điểm, tay trái cầm cây phát trần.

Hắn động lòng thâm nhủ:

– Ủa! Sao Lãnh diện thần ni lại xuất hiện tại tiểu trấn nơi đây làm gì?

Hắn lập tức gọi tiểu nhị đến tính tiền, chẳng còn thì giờ chờ đợi tiền thối nữa làm gì, vội vàng bỏ đi rượt theo.

Chỉ trong nháy mắt bạch y nữ ni đã đi thật xa, may mà nhờ chiếc áo trắng nổi bật dễ nhìn. Hắn bèn gia tốc chạy tới gần nữa, đưa mắt nhìn kỹ đúng là Lãnh diện thần ni.

Thế rồi hắn lại thả bước chậm đi, giữ một khoảng cách tương đối để theo dõi ở đằng xa.

Rời khỏi thị trấn thành linh Lãnh Diện thần ni gia tốc chạy nhanh như mây bay nước chảy.

Đinh Hạo cũng gia tốc rượt theo, nhưng luôn luôn đảm bảo khoảng cách bốn năm trượng xa.

Chạy khoảng năm sáu dặm trường đến một nơi khoảng đường xá hoang dã vắng người, thành linh Lãnh Diện thần ni dừng bước lại không hề quay người giọng nói lạnh lùng cất tiếng hỏi:

– Ai ở đằng sau?

Đinh Hạo tiến lên vài bước cất tiếng trả lời:

– Toan Tú Tài!

Lãnh Diện thần ni từ từ xoay người sang cặp mắt lướt qua Đinh Hạo nói:

– Té ra ngươi tại sao theo dõi ta?

Đinh Hạo tiến thêm vài bước nữa nói:

– Văn bối gặp thần ni đi ngang qua tiểu trấn, bèn vô ý rượt theo chứ chẳng có mục đích gì cả?

– Người tính đi đâu?

– Y Xuyên.

– Có chuyện gì gấp chẳng?

– Chẳng có gì gấp cả.

Lãnh Diện thần ni trầm ngâm nói:

– Thiếu hiệp có đồng ý giúp bản ni một tay chẳng?

Đinh Hạo gật đầu nói:

– Văn bối sẵn sàng ra sức.

– Thế thì theo bản ni.

– Vâng!

Đinh Hạo chạy theo sau Lãnh Diện thần ni may mà đêm tối chẳng có người bộ hành, bằng không một ni một tục chạy thế này sẽ làm kinh động đến mọi người không ít.

Chạy khoảng ba bốn trăm dặm đường lộ, quay sang hướng Tây chạy ngang đồng hoang vắng vẻ lòng Đinh Hạo cứ thắc mắc chẳng thôi, không biết Lãnh Diện thần ni nhờ hấn tiếp việc gì?

Trống điểm canh ba họ đã chạy đến trước khu rừng đen kịt, Lãnh Diện thần ni bèn thả bước chậm lại nói:

– Đến rồi!

Đinh Hạo không nín được nữa nói:

– Đây là chỗ nào vậy?

– Đây là ngôi miếu chẳng còn hương khói đã lâu.

– A! Tiền bối cần tiếp viện chi?

– Lúc cần thiết phải ra tay.

– Trong cổ miếu...

– Bản ni được một tin tức nơi đâu ẩn núp một người mà bản ni đang tìm kiếm, nhưng chỗ này chính là bí địa của Vọng Nguyệt Bảo có lẽ có nhiều cao thủ ở đây, cho nên mời người tiếp sức để tránh người mà bản ni tìm kiếm không thể trốn thoát được, người này gian xảo khùng khiếp, chẳng được bao nhiêu người biết được bộ mặt thật của hắn.

– Hắc là nhân vật thế nào?

– Xuyt, chúng ta không nên đập cỏ động rắn, trong rừng ắt có mai phục, hãy tìm ẩn núp thân hình trước đã.

Dứt lời lão lạng mình ẩn vào sau bụi cây, Đinh Hạo cũng nhảy theo vào bụi cây gần đó.

Lãnh Diện thần ni nói khẽ:

– Đinh thiếu hiệp bây giờ xin người hãy ra mặt trước dụ cho đối phương xuất hiện, bản ni đợi đến khi nào gặp được bản thân hắc mới xuất hiện sau.

– Được.

Đinh Hạo xem xét tình hình một lúc rồi triển khai thân pháp thần tốc nhanh nhẹn như bóng ma ẩn vào trong rừng.

Trong rừng lẳng lặng không một tiếng động nào cả. Đinh Hạo đảo mắt quan sát chung quanh liên phá... số gỗ đất đá giả tạo sắp đặt bày ra theo trận ngũ hành sanh khắc, thế trận tầm thường này chẳng làm gì cản trở được hắc.

Đi sâu vào trong độ một trượng, quả thất ngôi cổ miếu kiến trúc nguy nga dựng lập sừng sững trong rừng sâu.

Cổng miếu đóng kín tịch mịch như tờ, chẳng có phát hiện mai phục gì cả, sau khi Đinh Hạo xem xét các nơi không thấy có người bèn chạy sang một bên vượt tường nhảy vào.

Chân vừa chạm đất đã có cái gì đen thui lui chụp vào đầu hắc đồng thời tiếng chuông leng keng kêu lên.

Đinh Hạo cả kinh theo bản năng tự nhiên nhanh như điện xẹt lạng người về sau phía lùm cây.

Một đạo ánh sáng đây là ngọn đèn pha đặt sẵn ở đấy, chỗ ánh sáng đèn soi tới có giăng một tấm lưới to lớn nằm sát đất, trên lưới đây những móc sắt bén nhọn trông thấy phải phát lạnh, Đinh Hạo bất giác mừng thầm, chỉ chậm chân một ly nữa là làm mồi trong lưới.

Hai tên vệ sĩ kinh trang áo đen cầm kiếm chạy tới, phía sau túi áo có ký hiệu mặt trăng, đây đã chứng tỏ đối phương là người của Vọng Nguyệt Bảo, tức Lãnh Diện thần ni quả thật chính xác đây là bí đà Vọng Nguyệt Bảo.

Hai tên võ sĩ đứng trước mạng lưới dòm ngó chung quanh hai người thất thanh nói:

– Lạ thay không có gì trong lưới cả!

Tên kia nói:

– Nếu không có người chụp vào lưới có động thì làm sao lưới chụp vào thế này được?

– Thế thì người đâu?

– Có lẽ chạy thoát ư?

– Nói đùa chứ, ai lại có thân pháp như thế, có thể thoát khỏi lưới cơ động dễ dàng như vậy được?

– Nếu thế thì có mèo nào đã chạy ngang ư?

Ánh đèn sáng rực chiếu soi vài lượt thì tắt hẳn, hai tên võ sĩ nói xì xèo một lúc rồi giăng lưới trở lại như trước rồi phòng mình chạy mất.

Đinh Hạo đã nhìn thấy nút bấm trên tường, hấn bèn lượn thân bay tới dùng Lôi Công Truy cắt hủy, sau đó phóng người chạy tới tiền viện vẫn âm u tối mò chẳng thấy đèn đuốc bóng người chi cả, chắc mọi người đang trong ngon giấc chiêm bao.

Vượt qua sân điện chạy vòng phía sau ba gian phòng xá, chỉ có một phòng đèn đuốc sáng choang, bên ngoài có võ sĩ cầm kiếm tuần hành, cửa phòng đóng hờ, vắng vắng vang ra tiếng cười cợt lả lơi của con gái.

Đinh Hạo ngạc nhiên đây là chuyện thế nào vậy?

Đinh Hạo lượn mình lanh lẹ như hồn ma bóng quỷ đi vào phía sau lùm hoa sát bên ẩn núp tại đó.

Ánh sáng đèn đuốc trong phòng xuyên qua cửa sổ chiếu soi sáng cả một vùng ở hành lang bên ngoài.

Bốn tên võ sĩ hai người một tổ tuần hành đi ngang qua chỗ giao điểm hội họp rồi tiếp tục tuần hành đi tới.

Tiếng cười phóng đảng của người con gái trong phòng xá rõ mồn một và đinh tai khó nghe.

Đinh Hạo núp phía dưới này không thể thấy được tình hình bên trong, hấn thừa dịp bọn võ sĩ tuần hành đi khỏi vội vàng nhún mình nhảy lên ngọn cây quế ở trước viện.

Xuyên qua cửa sổ nhìn vào bên trong, tức thì nộ khí xung thiên chỉ thấy bên trong bày ra hai bàn tiệc hai tên hòa thượng mỗi người chiếm cứ một bàn không phải ai xa lạ chính là tên hòa thượng mập mạp Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm tại tiểu miếu thành ngoại Lạc Dương và tên Bạch Mi lão tăng ở Sùng công tự và bên cạnh mỗi tên hòa thượng đều có một người đàn bà ăn mặc hờ hơ hàng ngồi hầu, hai tên hòa thượng tay cầm tay bốc cười bốn cợt vô cùng.

Ngoài ra bên cạnh có một thiếu nữ áo xanh ngồi trên một chiếc ghế ngó ngần ngồi cười.

Thiếu nữ áo xanh này không ai xa lạ chính là tỳ nữ Tiểu Hương của Mai Ánh Tuyết.

Đinh Hạo bất giác rung mình cả kinh, thế là thế nào?

Chẳng lẽ Mai Ánh Tuyết cũng là người trong Vọng Nguyệt Bảo chăng? Nhưng nàng vì sự việc túi da mà bị cao thủ Vọng Nguyệt Bảo vây bắt kia mà, thế thì chẳng sao hiểu nổi rồi.

Hắn còn đang suy nghĩ bỗng nghe tên Bạch Mi hòa thượng đẩy mù đàn bà bên cạnh ra nói:

– Dẫn y qua đây!

Mụ đàn bà nung nịu lả lơi nói:

– Đại sư đêm nay đổi món chăng?

Bạch Mi hòa thượng cười khanh khách, dùng tay nhéo vào ngực mù đàn bà một cái nói:

– Mi ghen ư?

Mụ đàn bà uốn éo thân hình cười khúc khích phóng dăng nói:

– Trông y chưa từng trải qua bao giờ, liệu có thể chịu đựng được cuồng phong bão táp của đại sư chăng?

– Hà hà chẳng sao, có mi ở đây có thể tiếp tay được

– Hừ!

– Sang cởi áo cho nàng trước, bảo qua đây hầu lão gia ba ly, sau đó chúng ta cùng nhau tham thiền.

Mụ đàn bà bước sang hướng Tiểu Hương, đưa tay cởi y áo cho nàng, Tiểu Hương thì ngớ ngẩn cười chẳng hề phản kháng, và cung không có vẻ e thẹn gì cả.

Đinh Hạo bốc lửa phừng phừng toan ra tay...

Thình lình ngay lúc này có một bóng trắng lướt tới, Đinh Hạo nhìn rõ bất giác thất kinh lẫn nữa, người này chính là Bạch Nho con rể cứng yêu tương lai của Vọng Nguyệt Bảo chủ, thế thì đám đầu trâu mặt ngựa này hội tụ đủ cả, cuối cùng Lãnh Diện thần ni tìm ai bây giờ?

Võ sĩ tuần hành phát hiện Bạch Nho liền lớn tiếng gầm thét:

– Ai đó?

Một tên võ sĩ khác khêu hắn một cái, hạ giọng nói:

– Mi muốn chết sao, hãy xem cho rõ, ai dám đến đây?

Dứt lời gã tiến tới trước mặt Bạch Nho cung kính hành lễ nói:

– Đệ tử là Trương Tiểu Ất tham kiến Tổng giám.

Bạch Nho oai vệ hừ một tiếng, ném một vật cho tên võ sĩ trầm giọng nói:

– Lập tức trình lên thái thượng hội pháp.

– Vâng!

Võ sĩ cầm lấy tấm thiệp đi ngay về hướng hành lang, dùng tay gõ nhẹ lên cửa phòng nói:

– Trình thẩm thái thượng hội pháp, Tổng giám truyền đến thư tự.

Bên trong phòng xá Tiểu Hương đã bị cởi đồ quá nửa, được đẩy tới bên người Bạch Mi hòa thượng.

Bạch Mi hòa thượng nghe nói thoáng cau mày hướng về mục đàn bà nói:

– Nhận vào cho ta.

Tên võ sĩ dứt tấm thư tự vào khe cửa, mục đàn bà lấy thư đưa cho Bạch Mi lão tăng, lão cầm lấy thư tự đọc qua một lượt, đôi mày nhướng lên thành hình chữ nhon.

Tên hòa thượng mập mạp nói:

– Sư thúc có chuyện gì chẳng?

– Tổng giám đòi tên nha đầu này!

– Lạ thay hấn có ý gì đây, cứ tặng cho hấn đi, một tên tỳ nữ đáng là bao, nếu bắt được thiếu nữ áo trắng đấy mới là xuất sắc.

Đình Hạo liền tan nghi vấn, thế thì Tiểu Hương bị chúng bắt cóc, trông tình huống y uống phải loại thuốc gì đây?

Bạch Mi lão tăng suy nghĩ một hồi nói:

– Thay y áo cho ả và giao ra bên ngoài.

Hai mục đàn bà lẹ làng mặc y áo chỉnh tề lại cho Tiểu Hương, sau đó đẩy cửa ra thuận tay xô ả ra ngoài.

– Đây là phước mi được tổng giám chiếu cố.

Nói xong đóng kín cửa lại.

Tiểu Hương bị đẩy ra ngoài, đứng sững như người mất hồn chẳng nói năng gì cả, một tên võ sĩ dùng tay trở vào phòng trong viên nói:

– Vào đây.

Tiểu Hương chậm bước tiến tới, Bạch Nho đưa tay cấp nách quay người chạy đi.

Đình Hạo nhủ thầm phải cứu Tiểu Hương trước mới xong, bằng không chẳng biết nói sao với Mai Ánh Tuyết.

Hấn nghĩ thế bèn phóng mình theo, thân pháp Bạch Nho mau lẹ, chỉ trong nháy mắt đã ra khỏi miếu.

Đình Hạo mới ra khỏi miếu thì Bạch Nho đã nhảy vào trong rừng.

Đinh Hạo nhanh như điện xẹt chặn phía trước lạnh lùng hét:

– Đứng lại!

Bạch Nho nghe tiếng hét bèn dừng chân lại.

Đinh Hạo rút kiếm cầm trong tay, lạnh lùng cất tiếng nói:

– Đêm nay may được hội ngộ!

Bạch Nho gỡ khăn quăn trên đầu, dùng tay lau vào mặt một cái nói:

– Chính là tiểu muội đây!

Đinh Hạo bất giác kinh ngạc chẳng nói nên lời nào cả, đối phương chính là Mai Ánh Tuyết giả dạng ra, ngớ ngẩn hồi lâu hăn mới cất tiếng nói:

– Thật không ngờ, có chuyện gì thế?

– Tiểu muội vì phải cứu thoát cho Tiểu Hương cho nên phải mạo hiểm như thế.

– Cô nương sao lại nghĩ đến giả mạo Bạch Nho?

Chỉ có hăn mặc may mới có thể chế ngự được Bạch Mi lão tăng.

– Cô nương làm sao biết rành tình hình trong miếu?

– Ta tra hỏi một tên võ sĩ, nên biết được sự tình bên trong.

– Nếu chẳng may Bạch Mi lão tăng nhận diện, cô nương phải bại lộ hành tung thôi.

– Cho nên ta nói là mạo hiểm.

– Làm thế nào Tiểu Hương lại lọt vào tay đối phương?

– Bọn ta mắc nạn trên đường tới Nhữ Châu.

– À!

– Vừa rồi nhờ cậy thiếu hiệp...

– Túi da đã lấy được hiện giờ dấu nơi khác, cô nương định lấy lại bây giờ?

– Tạm thời chưa cần nhận lại.

Đinh Hạo thoáng nghĩ mình đến đây để tiếp với Lãnh Diện thần ni không thể làm hỏng việc của lão, mặc dù hăn rất mong muốn gần gũi Mai Ánh Tuyết nhưng tình hình hiện giờ không cho phép hăn bèn nói:

– Hiện giờ cô nương định đi đâu?

– Tiểu muội chuẩn bị ra Lạc Dương.

– Vậy cô nương tự tiện, hẹn gặp lại sau, tại hạ có việc phải làm..

– Vậy thiếu hiệp cứ đi.

– Tiểu hương chần uống phải thuốc mê..

– Điều này ta đã biết.

– Tại hạ xin cáo từ, dứt lời quay người chạy trở về trong miếu. Hắc vào đến điện viện, phòng xá đã tắt đèn tối thui, bốn tên võ sĩ ngồi chụm lại ở phía dưới một gốc đại thụ trong sân viện. Đinh Hạo lẳng lặng nhảy sang bất giác giật mình, vì bốn tên võ sĩ đã bị điểm huyết huyệt nào chẳng hay.

Hắc đảo mắt quét tới thấy một bóng trắng đứng dưới cây quế cách mình chẳng bao xa, hắc bèn nhảy sang bên ấy hạ giọng nói khẽ:

– Thần ni mới tới?

– Tại hạ đã đến hồi lâu rồi.

– Người mà thần ni muốn tìm là ai?

Tên bạch mi hòa thượng ấy.

– Chính hắc...

– Người tìm cách dụ hắc ra đây.

Đinh Hạo gật đầu rồi nhún người nhảy sát phòng xá, những tiếng thì thoả âu yếm xen lẫn với tiếng cười phóng đảng của mục đàn bà vang ra từ trong phòng, Đinh Hạo mặt mày ửng đỏ, sát khí bùng bùng bốc lên, hắc liền lui qua một bên cửa phòng ho lên một tiếng thật lớn.

Trong phòng xá truyền ra tiếng thét của gã hòa thượng mập mạp nói:

– Ai đó?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Siêu sinh bồ tát.

Kế đó là một âm thanh vang lên của bạch mi hòa thượng từ phòng kế:

– Tên này hấp tấp muốn đi đầu thai, làm phiền hứng thú phật gia.

Chỉ trong chốc lát cả hai tên hòa thượng nhảy ra hai bên vây lấy Đinh Hạo, Bạch Mi lão tăng thoảng nhìn một cái không khỏi thất kinh kêu lên:

– Tiểu tử cũng lại mi nữa? Mạng mi to thật, vẫn còn sống...

Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm cũng biến sắc thất thanh kêu lên:

– Hắc chưa chết?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Ta cố tình đến siêu độ hai vị!

Bạch Mi lão tăng phá lên tràng cười điên cuồng nói:

– Há há há tiểu tử đây là chỗ chôn mi vậy.

Tràng cười này làm kinh động cả võ sĩ trong miếu, họ lật đặt cầm kiếm đồ xô tới, con số không dưới năm mươi người kể đó ngọn lửa đèn đuốc cháy sáng cả sân viện.

Lãnh Diện thần ni hiện thân như u linh, hất cây phát trần trong tay một cái, bằng một giọng nói lạnh như tiền:

– Độc Tâm phật, nhân quả tơ hào chẳng sai.

Bạch Mi lão tăng run bắn người lên, thụt lùi một bước hoảng hốt nói:

– Người cũng đến sao?

Đinh Hạo nghe nói giật mình không ít, không ngờ tên Bạch Mi lão tăng này chính là Độc Tâm phật thủ tọa trong Thiên địa bát ma, bèn gì bề ngoài xem từ bi hiền hậu khả kính, bên trong tội ác đầy trời.

Lãnh Diện thần ni tìm hấn đương nhiên vì huyết án Ban Nhược Am và truy tìm tung tích Thạch Vân kiếm rồi.

Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm từ từ di động thân hình cục mịch nặng nề ấy từng bước thụt lùi ra sau, rõ ràng hấn thấy sự việc chẳng khá nên muốn đào tẩu vì thương, Đinh Hạo nhanh như điện xẹt rút kiếm chặn phía trước, lạnh lùng nói:

– Mi chạy đi đâu, nằm xuống nào!

– Oa!

Sau tiếng rú thảm Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm đã bị mũi kiếm đâm xuyên qua huyết khí hải, bịch té ngồi trên đất.

Hai tên võ sĩ đứng gần vung kiếm toan cứu tên Hoan Hỉ Phật nhưng Đinh Hạo chẳng thèm quay lại đưa kiếm ra sau lưng quét ngang, tiếng rú thảm lại vang lên hai tên võ sĩ cũng nằm xuống luôn, số võ sĩ kia liền thụt lùi ra sau mấy bước, ai nấy hồn vía lên mây.

Bên này Lãnh Diện thần ni bằng giọng lạnh như tiền nói:

– Độc Tâm phật, giao Thạch Vân kiếm ra!

Độc Tâm phật cười khúc khích lạnh lùng nói:

– Sao người biết Thạch Vân kiếm trong tay lão phu??

o O o